

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Steve Berry
THE OMEGA FACTOR

Copyright © 2022 by Steve Berry
First published by Grand Central Publishing, an imprint of Hachette
Book Group Inc.
Translation rights arranged by Writer's House LLC., New York, USA
All Rights Reserved.
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04857-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STIV
BERI
FAKTOR OMEGA

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Za Volta i Roja Diznija, koji su za sobom
ostavili izuzetno zaveštanje nadahnuća i mašte.*

*Kao što pas povraća na svoju bljuvotinu,
tako bezumnik ponavlja svoje bezumlje.*

Priče Solomonove, 26:11

UVOD

Pirineji

Kasno proleće 1428.

Njegovi progonitelji su ga pristizali, pa je Jan van Ajk čizmama podbo konja. Životinja je, izgleda, osećala u kakvoj su nevolji i povećala je brzinu, u svakom dahu izbacujući hladan planinski vazduh u vrelom i šištavom mlazu.

Jan je bio sam. Progonili su ga po terenu koji mu je bio nepoznat i neprijateljski. Kada je prvi put spazio Mavare, pre podneva, izbrojao ih je devetoricu na konjima. Otad su se još dvojica pridružila poteri. Zadatak koji je poslat da ga izvrši bio je od životne važnosti za njegovog pokrovitelja, zarobljavanje nije dolazilo u obzir, pa je poterao ždrepcu napred, pucnuvši uzdama.

Dobro je poznao životinju koju je jahao. Dobar konj, brz i inteligentan, mogao bi da mu pomogne, i pomogao mu je već mnogo puta. Kada se razboli, za konja su se starali s više mudrosti i umeća nego što je posvećivano većini hrišćanskog stanovništva. Konji su bili sredstvo pomoću koga su kraljevstva cvetala, a tegleći, jahaći, i pogotovo ratni konji odgovarali su s neuporedivom odanošću na pažnju koja im je posvećivana. On je znao za jednog viteza koji se vratio kući iz rata i nije ga prepoznala ni verenica, ali ga je njegov voljeni pastuv smesta prepoznao.

Zurio je pravo ispred sebe.

Iskrzani, snegom pokriveni vrhovi planina uzdizali su se svuda oko njega. Ka zapadu, poput sfinge na pustinjском polju, video se jedan usamljeni i izdvojeni vrh, čiji su gornji delovi bili zastrti srebrnom belinom, a još jedan ogranak šiljatih Pirineja bacao je senku po zemlji daleko iza njega. Nije morao da stane i oslušne kako bi znao da kopita tutnje po livadi iza njega. Želeo je da ode na sever neprimеćen. To je

bilo samo dva dana jahanja od Tormea na španskoj strani planina do La Ila na francuskoj strani. Prepravljanje starog gradića u novu tvrđavu dovršeno je tek nedavno i znao je da je njeno postojanje, tako blizu granice, izazivalo napetost kod Mavara.

Mada su i Navara i Aragon bili u rukama hrišćana, Mavari su i dalje slobodno lutali po severnoj Španiji. Rekonkista je polako potiskivala Arape ka jugu. Svake godine vraćani su zamkovi i gradovi. Na kraju će Mavari sigurno biti primorani da se ukrcaju na brodove i vrate u Afriku, završavajući period od šest stotina godina okupacije, ali su u međuvremenu nastavljali da skrnave crkve, pljačkaju manastire i iz zasede napadaju putnike, naročito one koji zađu predaleko na jug i odvaže se da pređu Pirineje.

Misli su mu se vratile na ratnike koji su ga pratili.

Mavar, jednostavno, znači *taman*, a tamnomaslinasta boja njihove kože bila je u oštrom kontrastu sa širokim belim tunikama, šarenim turbanima i svilenim maramama obmotanim oko njihovih vratova. Bila je to surova družina, jasno vidljiva opasnost, i on nije želeo da se suprotstavi njihovim krivim sabljama ni strelcima na konjima. Očekivao je kišu strela, ali dosad se potera odvijala kroz gustu šumu borova i jela, tako da nisu imali čistu metu pred sobom. On je mrzeo strelce. Pravi ratnik treba da pođe u bitku samo sa sekirom i mačem u rukama. Kako je pesnik rekao? *Kukavica beše onaj koji je bio prvi strelac.**

Preusmerio je pažnju sa zemlje ispod konjskih nogu na put ispred sebe, oslanjajući se na konja da će izabrati sigurno tlo. Svež vetar dunuo je kroz obližnju klisuru i usporio mu kretanje. Drveće oko njega počelo je da se menja; jele su nestajale i sada su preovladavali visoki borovi. Svako stablo drsko se izdizalo ka nebu, a mnoga su bila izuvijana kao od bola i većinom nisu imala grane.

Trgnuo se.

Sada će strelci imati bolju priliku da gađaju.

Konj je usporio, vijugajući između drveća, izbegavajući gromade granita i ostavljajući jasne tragove na vlažnom runolistu. U šumi su

* „Streljaštvo i viteštvo: plemenita predrasuda“, Bertran de Bar sir Ob, starofrancuski pesnik iz XIII veka. (Prim. prev.)

vladali sumrak i tišina. Nozdrve mu je ispunio buđavi vonj natrulih grana. Gore na nebu, sunce je toplo sijalo kroz niske oblake, što je značilo da bi kiša na kraju mogla da postane njegov saveznik, ali zasad je bilo kakva mogućnost oluje bila previše daleko da bi mu bila od pomoći.

Zaustavio je konja i rizikovao da se okrene.

Na vidiku nije bilo nikoga.

Osluškiavao je, pokušavajući da razazna neki zvuk koji bi mogao da oda prisustvo Mavara, ali ometalo ga je brujanje zrikavaca. Izašao je između drveća i pronašao stazu koja vodi na istok.

Papir s pečatom u njegovim bisagama potvrđivao je da je on punopravni zastupnik Filipa Dobrog, vojvode koji vlada Burgundijom. Po zanatu je bio umetnik. Filipov dvorski slikar, ali po zadatku je bio špijun, u vojvodinoj službi. Njegova trenutna misija odvela ga je u Španiju, u osmatranje lokalnih puteva i teritorija. Bio je pažljiv i detaljan, i veoma vešt i tačan s olovkom i četkicom, po čemu se njegova umetnost isticala. Vojvoda je voleo da kaže da je njegovo vizuelno umeće neuporedivo. Ali, za razliku od njegovih slika, na kojima je stvarni svet samo inspirisao ono što je on prikazivao, kada je bio u tajnoj misiji, ono što je prikazivao moralo je da bude sasvim tačno. Na ovom putovanju nacrtao je vredne mape koje su pokazivale kako se može stići do važnih planinskih prolaza, koji su svi bili od ključne važnosti za vojsku u budućnosti.

Jan je imao široka ramena i čvrste udove. Smeđa kosa bila mu je duga i četkasta, brada gusta i čupava, zbog čega je njegovo bledo lice izgledalo još bleđe. Obično je bio glatko izbrijan, ali se prošlih nekoliko nedelja namerno nije brijaio i maljavo lice predstavljalo je dobrodošao dodatak njegovom maskiranju. Glava mu je bila krupna ali uska i, kako su neki govorili – četvrtasta, sa visokim čelom i pravim nosom. Bilo je od koristi što je govorio španski i razumeo ovdašnje običaje. Sve to činilo ga je savršenim špijunom.

Vetar je još jednom jače dunuo i on je uživao u trenutku spokoja. Koža mu je bila vlažna i vruća, a noge su ga bolele. Ispod ogrtača je nosio tešku verižnjaču. Masivni štitnik usecao mu se u vrat i bradu. Bio je obučen za borbu, spreman za bilo šta što bi moglo da mu iskrсне na putu, a jedanaest mavarskih konjanika prihvatilo je izazov njegovog

pojavljivanja. Pitao se da li ga je odao neko iz poslednjeg sela kroz koje je prošao. To je bilo hrišćansko naselje, ali, kao što su ga upozorili, Mavari su svuda imali svoje oči i uši.

Posegnuo je naniže i pomilovao konja. Životinja je spustila uši, primajući ovaj znak naklonosti. Sa obližnjeg drveta začuo se cvrkut zebe. Napola je očekivao udarac sekire ili struganje testere, ali nije bilo nikakvog znaka da u okolini ima ikoga drugog. Pred njim se otvarao još jedan prolaz, a iza njega se širila blistava smaragdozelena dolina. Napred, kroz gusti šumarak bukava, vijugala je jasno vidljiva staza. Poterao je konja izdižući se na visokom sedlu i misleći da se možda otarasio progonitelja. Bilo bi mu drago ako bi mogao da skine zamornu metalnu odeću i udobno provede noć. Stići će do La Ila pre zalaska sunca.

Ispred njega, na jednom drvetu, nešto mu je privuklo pažnju.

Prišao je i zastao.

U stablo ogromne bukve bila je urezana slika ptice. Bila je prikazana s velikom pažnjom. Jasno su se videli perje i kljun, snažna krila bila su zategnuta uz telo ptice, spremna za poletanje.

Prepoznao je lešinara.

Španci su ga zvali *quebrantahuesos*. Kostolomac.

A on je znao zašto.

Sa strahopoštovanjem je često gledao kako veliki grabljivac baca plen iz vazduha na stene, lomeći mu kosti da bi lakše stigao do hranljive koštane srži. Bilo je čudno što je neko odvojio vreme da tako lepo prikaže ovakvu grabljivicu na ovom mestu. Ispod ptice bila su slova. Taj jezik nije znao, mada je prepoznao arapsko pismo. Oko njega je vetar zviždao u pukotinama u stenama. Odlučivao je šta sledeće da uradi kada je tišinu narušilo prigušeno hućanje koje se brzo pojačavalo.

Dobro je poznavao taj zvuk.

Strele koje lete kroz vazduh.

Sledećeg trenutka, tri su se zabile u zemlju malo ispred njega.

Naglo je okrenuo glavu.

Mavari su izbili iza krivine na stazi i brzo se približavali. On je poterao konja napred. Njihove prve strele su promašile, ali biće tačniji u sledećem pokušaju. Sklonio je desnu ruku sa uzde kako bi proverio da li je njegova bojna sekira i dalje ispod kožnog remena na sedlu. Uskoro bi moglo da mu zatreba oružje.

Ušao je u planinski prevoj.

S leve strane uzdizale su se blistave bele litice. Iz svake pukotine raslo je žbunje. Šuma crna kao mastilo videla se s njegove desne strane. Skoro da je skrenuo konja među drveće, ali bio je dosta odmakao ispred Mavara i pomislio je da bi mogao da im umakne. Mora da je već prešao granicu ili se nalazio u njenoj blizini, a sumnjao je da će ga Mavari pratiti na francusku teritoriju.

Prošao je krivinu na stazi i pognuo se ispod vodoravne grane. Konj mu se kretao punim galopom, a kopita su se klizala po tvrdom tlu. Video je još jednog izrezbarenog lešinara na stablu ispred sebe, kao i još arapskih slova. Baš kada je prošao pored drveta, konj je prednjim nogama nagazio na meki škrljac i obojica su poleteli prema zemlji. On je znao šta će uslediti, pa je odskočio dok je životinja udarala u zemlju, nadajući se da će ga verižnjača zaštititi od najgore siline udarca.

Tresnuo je o tvrdu ilovaču pored konja. Dok se kotrljao ulevo, konj se preturio napred uz mučni njisak koji je ukazivao na to da životinja trpi veliki bol. Nekoliko puta prevrnuo se naglavačke. Verižnjača mu se usekla u košulju od ovčije kože. Podigao je ruke ispred glave i zaklonio lice od kamenja dok se kotrljao sa staze. Nastavio je da se prevrće dok se najzad nije zaustavio na izuvijanom korenju jedne bukve.

Na trenutak je nepomično sedeo, procenjujući zadobijene povrede. Osećao je bol od mnoštva posekotina i ogrebotina, ali ništa nepodnošljivo. Isprobao je da li ga ruke i noge slušaju. Izgledalo je da ništa nije slomio. Okrenuo je glavu s jedne na drugu stranu. Vrat mu nije bio povređen. Isuse, svemogući bože. Imao je sreće. Miris mahovine i memle ispunio mu je nozdrve. Odmah je oslušnuo da li se Mavari približavaju.

Ali nije bilo nikakvog zvuka.

Pomisao na progonitelje naterala ga je da se uspravi na noge. Sklonio je kapuljaču s glave i pustio da mu padne na znojavi vrat. Obrisao je krv sa čela pa se oteturao nazad na stazu. Konj se već uspravio na noge, spreman.

Kakav žilav pastuv.

Pogledao je udesno.

Mavari su bili dole niz stazu, još na konjima, i samo su ga gledali. Na svu sreću, bili su dovoljno daleko da njihovi lukovi budu beskorsni. Čekao je da jurnu na njega. Bio bi im lak plen, pošto su mu i mač i sekira bili na konju, što je bilo dobro. Možda ne bi preživio pad da su mu bili okačeni o pojasu. Zurio je u neprijatelje i odlučio da, ako krenu napred, pobegne u šumu i tamo iskuša sreću. Možda bi mogao da oduzme oružje nekome od njih.

„Oni neće krenuti napred“, rekao je glas iza njega.

Jezik je bio oksitanski.

Okrenuo se i ugledao časnu sestru u crnoj odori koja je stajala sama nasred puta. Nijedna crta njenog lica nije odavala ni tračak straha ili napetosti. Čudno. On nije mogao da zaključi šta je veća pretnja – poznati protivnici ili ova neobična ličnost.

„Kako to misliš?“, upitao je na oksitanskom pa ponovo usmerio pažnju na Mavare.

„Oni neće krenuti napred“, ponovila je ona.

On nije skretao pažnju s opake družine.

„Nema opasnosti“, objavila je časna sestra, a reči su joj bile mirne, kao odjek nekog glasa s nebesa.

„Oni su ogromna opasnost“, naglasio je on.

„Ne ovde.“

Ali on nije bio ubeđen.

Zato je odlučio da stavi njenu izjavu na probu.

Krenuo je nekoliko koraka napred i podigao ruke iznad glave. Mahnuo je njima napred i nazad i povikao na konjanike na aragonskom jeziku, koji su oni sigurno razumeli. „Dođite ovamo, kukavice, i borite se.“

Nisu prihvatili njegov predlog.

„Plašiš li se jednog čoveka, i to nenaoružanog? Opatice?“

S njihovih tamnih lica punih ožiljaka nije se mogao pročitati nikakav odgovor.

Spustio je ruke.

„Tako mi boga, plašiš se“, dreknuo je.

Izazvati Mavra obično je značilo pokrenuti borbu do smrti. Arapi nisu vladali Iberijskim poluostrvom zbog toga što su bili slabi. Ipak, ovi neznabošci samo su okrenuli konje i otkaskali. On se pitao da li ga to oči varaju. Zato je nastavio da gleda za njima dok nisu nestali iza krivine, i ostala je samo prašina koja se kovitlala u vazduhu. Ponovo se okrenuo prema časnoj sestri. Hteo je da zna. „Te ptice urezane u stabla. Šta znače one reči na arapskom ispod njih?“

Nekako je znao da ova žena može da mu odgovori na to pitanje.

„Đavo će uzeti ono što je njegovo.“

„To su *njihove* reči?“

Časna sestra klimnula je glavom. „Mi smo ih preuzeli od njih. Upozorenje iz davnih vremena.“

Prišao je bliže i spazio lančić oko njenog vrata i srebrni znak koji je visio na njemu.

Fleur-de-lys.*

Viđao je vitezove, kraljeve i vojvode da ga nose. Ali opatica? Pokazao je prstom. „Zašto to nosiš?“

Ona mu je mahnula ispruženom rukom.

„Dođi i pokazaću ti.“

* Franc. krin, poljski ljiljan, važan heraldički simbol u srednjovekovnoj Evropi, naročito u Francuskoj. (Prim. prev.)

SADAŠNJOST

PRVO POGLAVLJE

Gent, Belgija
Utorak, 8. maj
20.40

Nik Li trčao je prema plamenu i dimu, postajući sve zabrinutiji iz trenutka u trenutak. Doputovao je avionom u Gent da vidi uspomenu koja ga je dugo progonila, sliku nje jasnu i živu kao da je od juče a ne od pre devet godina. Došli su ovamo nedelju dana posle venčanja, ali nije im bio suđen zajednički život. Umesto toga, ona je odabrala drugi put, koji nije obuhvatao njega, i nikada neće. Njemu su reči tada zastajale u grlu. Njene su bile odlučne.

Nemam izbora.

Što je delovalo kao priča *njegovog* života.

Nepostojana mešavina dobrog i zlog, zadovoljstva i bola. Pravo mesto, pogrešno vreme? Očigledno. Pogrešno mesto, pravo vreme?

Prokleta tačno.

I više nego što je želeo da prizna, u stvari.

Počeo je da radi u vojnoj policiji, a zatim pokušao da uđe u *Magelan* bilet pri Ministarstvu pravde, ali mu nije ponuđen posao. Umesto toga zaposlio ga je FBI i tamo je ostao pet godina. Sada je radio za Organizaciju za obrazovanje, nauku i kulturu u sklopu Ujedinjenih nacija, poznatiju kao Unesco. Ona je bila deo UN-a od samog početka i zadatak joj je bio da doprinosi miru putem obrazovanja, nauke, kulture i komunikacije. Kako? Uglavnom putem inicijativa kao što su Mesta od značaja za svetsku baštinu, globalna digitalna biblioteka, međunarodni dani pismenosti i hiljade drugih programa smišljenih da promovišu, čuvaju i održavaju ljudsku kulturu.

Bio je zaposlen u malom odeljenju ogromne organizacije. Kancelarija za kulturne veze i istrage. KLIO*. Igra rečima, asocijacija na grčku boginju Klio, muzu istorije. Zvanično, on je bio predstavnik Ujedinjenih nacija koji nosi važeću legitimaciju, što mu je svakako otvaralo mnoga vrata. U stvarnosti je bio pešadinac na terenu. Obučen da gleda i sluša. Terenski operativac. Slali su ga tamo gde se trebalo pozabaviti umetničkim i kulturnim pitanjima koja se nisu mogla rešiti konferencijskim pozivima, ceremonijama ili diplomatijom.

Ponekad, jednostavno, moraš malo da šutiraš dupeta, kao što je rekao jedan od njegovih šefova.

On je bio ovde odmah pošto je Islamska država opljačkala iračke crkve, muzeje i biblioteke. Na licu mesta na Maldivima kada su radikali dinamitom razneli budističke spomenike. U Timbuktuu, posle Bitke kod Gaoa, kada su delovi tog drevnog grada opustošeni ratom. Njegov posao bio je u prvom redu da zaustavi bilo kakvo razaranje kulture, ali, ako to nije bilo moguće, onda se bavio onim što usledi. Shvatio je da su mnoge takozvane kulturne čistke, jednostavno, bile dimne zavese za brzu nabavku i kasniju prodaju dragocenih predmeta. Fanatici nisu bili sasvim glupi. Za njihove ciljeve bio je potreban novac. Retki predmeti lako su mogli da se pretvore u gomile novca kojima se bukvalno nije moglo ući u trag. Nije postojala briga da će strane vlade blokirati bankovne račune ili oduzeti sredstva s njih. Jednostavno, sklopite sporazum s tajnim kupcima koji su i više nego voljni da pošalju zlato, kriptovalute ili gotovinu u zamenu za nešto što se naizgled ne može nabaviti.

Na svu sreću, ovo putovanje u Belgiju nije imalo veze ni sa kakvim ugroženim vrednostima, osim, možda, s njegovim srcem. Jedva je čekao da ponovo vidi Kelsi. Ona je bila ovde, u Gentu, i radila ono što najbolje radi. Restauraciju umetničkih dela. Zajednička ljubav prema umetnosti bila je ono što ih je na početku spojilo. Onda ih je razdvojilo nešto potpuno neočekivano, bar s njegove tačke gledišta. Uopšte nije video da će se to desiti. Da li je trebalo da vidi?

Bilo je teško reći.

* Eng. *Cultural Liaison and Investigative Office*. (Prim. prev.)

Prošlo je devet godina otkad su se poslednji put videli licem u lice. Njihov rastanak nije obuhvatao nikakve plačne ristanke, zagrljaje, rukovanja, utešne reči ili ohrabrenja. Čak ni svađe i ljutnju.

Bio je to, jednostavno, kraj.

Posle koga je on ostao zapanjen i ošamućen.

Otađ su komunicirali putem društvenih mreža. Ne mnogo. Poneki komentar na internetu s vremena na vreme. Samo koliko je dovoljno da ostanu u kontaktu. Ona je imala svoj život, a on je imao svoj, i ta dva života nikada nije trebalo da se mešaju. Često se pitao je li dobra ideja da održavaju bilo kakav kontakt, ali nije učinio ništa da to prekine. Da li je žudeo za kažnjavanjem? Ili je možda, jednostavno, želeo nju u svom životu, na koji god način to bilo moguće?

Pre dve nedelje ona mu je poslala direktnu poruku putem *Fejsbuka*, s predlogom da dođe u Gent. Prvi put. Poziv da je poseti. Što ga je nateralo da se upita: dobra ideja? Loša ideja? Međutim, kada mu je rekla šta radi, odlučio je, dođavola, zašto da ne. Sada je bio ovde, a zgrada u koju je bio upućen njenim SMS porukama bila je u plamenu.

Da li je ona bila unutra?

Potrčao je brže.

Nalazio se nekoliko blokova od drevne Katedrale Svetog Bava u mračnoj ulici u starom gradu u Gentu. Sve građevine oko njega izgledale su kao znak priznanja flamanskoj arhitekturi, nizovi kuća od smeđih cigala sa izdignutim stepeništem i dimnjacima. Nalazio se neda-leko od čuvenog keja Graslaj. Zapanjujuća šarolikost starih zanatlijskih kuća pored reke obuhvatala je različite vekove i stilove. Ovo je nekada bio deo srednjovekovne luke, jedna od najstarijih četvrti grada nastala još u petom veku, i nekada žarište poslovanja u gradu, dok je Gent bio centar flandrijske trgovine žitom. Kvart je sada bio magnet za turiste, s velikom koncentracijom kafea s baštama. On se nadao kasnoj večeri sa Kelsi u jednom od njih kada vidi ono što je obećala da će mu pokazati.

Građevina ispred njega, obuhvaćena vatrom i plamenom, imala je tri sprata i strmi krov sa zabatom, ali izgledalo je da je sve razaranje zaustavljeno u prizemlju. Ljudi su se okupili u uskoj ulici i gledali, ali niko se nije ni pomakao da pomogne. On im je pritrčao i pitao da li su vatrogasci obavešteni šta se dešava. Jedna starija žena rekla mu je

na engleskom da su oni već pozvani. Čuo je sirene u daljini i odlučio da ne čeka njihov dolazak. Umesto toga pojurio je prema ulazu u šest velikih koraka i gurnuo teška drvena vrata unutra.

Napolje su nahrupili gust dim i vrešina.

Duboko je udahnuo i uronio u veliku radnu sobu, s metalnim policama sa umetničkom opremom i zalihama poređanim uza zidove. Na sredini prostorije bili su stolovi. Sve je ličilo na radionicu, u kojoj mu je Kelsi rekla da želi da se nađu.

Ali ovde nije buktala vatra.

„Kelsi“, pozvao je.

Čuo je zvuk iz susedne sobe i pošao prema otvorenim vratima. Tamo je video Kelsi kako se bori s nekim. Prilika je bila odevena u crno, u tesnu odeću, a glava i lice bili su joj zaklonjeni kapuljačom. Bilo je teško videti kroz dim, a jedina svetlost dopirala je od požara koji je besneo na drugoj strani prostorije. Plamen je pucketao i hućao, slično zvuku koji proizvodi suvo drvo u kaminu.

Krenuo je da pomogne Kelsi, baš kada se prilika u crnom izmakla od nje i zadala joj udarac nogom u stomak, od čega se zateturala unazad. Napadač je iskoristio trenutak da se sagne i zgrabi nešto s poda, a zatim je nestao u dimu. On je zatreptao, osećajući peckanje u zenicama, i pronašao Kelsi.

Pomogao joj je da se odigne s poda, blago je dodirujući, i pobegli su iz zapaljene prostorije. „Jesi li dobro?“

Njene oči bile su crvene, vodnjikave i unezverene. Izraz joj se promenio iz besa u uplašenost, a zatim u prepoznavanje. „Nik.“ Iskašljala je dim iz pluća i brzo klimnula glavom. „Dobro sam. Stvarno. U redu sam.“

Zavesa vremena razmakla se u njegovoj glavi. Ponovo je bilo kao pre devet godina i poznata veza kliknula je i uklopila se na svoje mesto, ali on je naterao misli da se vrate u sadašnjost. „Moramo da se gubimo odavde.“

Odmahnula je glavom. „Moram da ugasim požar.“

„Pomoć dolazi. Oni će to da urade. Idemo.“

Ona se nije ni pomerila. „Nik, idi za njom...“

Njom?

U sobu su upala dvojica policajaca.